

Jan Dědina ml.
(1906-1980)

Naší tisícileté lípě .

Přešly bouře,přešly slávy,
odešly nám drahé hlavy
a ta lípa,stará lípa,
v Tatobitech dosud stojí.
Jaké pouto zde ji pojí?

Kdyby chtěl kdo kmen tvůj zvrátit,
kdyby chtěl tvůj život zkrátit,
tu my,lípo,naše lípo,
semkneme se jedním šikem,
my ti lípo budem štítem.

Kdo as lípu tu zde sázel..
člověk,vítr,kdo ji zasel?
A ta lípa,stará lípa,
co ta všechno v sobě tají..
co viděla v českém kraji?

V Tatobitech dne 17.dubna 1957

Pamatuje dějin kvasů,
pamatuje knížat časů..
to ta lípa,stará lípa,
pamatuje dávných časů,
snad pohanských obyčejů.

Pamatuje kruté boje,
zem jak dusí nepokoje.
A ta lípa,stará lípa,
vidí vojska,jak se ženou
naší zemí zuboženou.

Po staletí odolává
i když čas ji rozhlodává.
A ta lípa,stará lípa,
stojí i když mrak se táhne,
i když blesk ji v kmen zasáhne.

I když ,zdá se,čas ji schýlí,
nová míza tělo sílí.
A ta lípa,stará lípa,
jako vlast,když v mučení je,
vzchopí se a opět žije.

Vždy ,když jaro otvírá se,
v zeleň lípa odívá se.
A ta lípa,stará lípa,
rozkvétá a květy její
včelky hostí v sladkém reji.

Tak jako vlast naše česká
všechny zloby světa přečká,
i ta lípa,stará lípa,
bude s námi vzdorovati,
s námi v bouřích pevně státi.